

Balikó Tamás majd' két évtizede dolgozik a Pécsi Nemzeti Színházban, sőt talán pontosabban fogalmazva, a színházért. Ez idő alatt voltak nagy sikerek és csendesebb évek, egy valami azonban megkérdőjelezhetetlen: a PNSZ az országban elismert drámai színházzá vált. A városvezetés azonban nem Balikónak szavazott bizalmat...

Leginkább azt sajnálom, ami most tönkre fog menni – ezt mondta Balikó Tamás, a Pécsi Nemzeti Színház lemondott igazgatója, aki 18 év után, február 15-én távozik a pécsi színház éléről.

- Milyen érzésekkel megy el? Van önben keserűség?
- Én sem tétje, sem tétele nem vagyok mindannak, ami most a színház vezetői pozíciója körül zajlik. Sőt, bizonyos szempontból én személy szerint jobban járok, hiszen színész-rendezőként továbbra is folytatom munkámat az ország több színházában és Siklóson is dolgozom majd és tanítani is fogok. Viszont a társulatomat, a színházat, az itt dolgozókat, mindazt, amit felépítettem, felépítettünk az elmúlt évtizedekben,

nagyon sajnálom. Azt hiszem, értéket teremtettem, teremtettünk az itt dolgozókkal és sajnós már most látszik, hogy ezek az értékek csorbulni fognak.

Ugyanakkor nem én lettem volna, ha a pályázat körül kialakult helyzetben nem teszem meg azt a lépést, hogy magam vonulok vissza. A város közgyűlése már a pályázati eljárás lezárása előtt nyilvánvalóvá tette, hogy melyik jelöltet támogatja, ami azt gondolom, hogy nem fér össze a pályáztatási rendszer egyébként demokratikus rendjével.

Nem tehettem meg, hogy egy ilyen szituációt úgymond legitimmé teszsek, pusztán azzal, hogy részese vagyok és nem tiltakozom ellene. A neveltetésem, az általam képviselt értékrend normáitól nagyon távol áll mindez és bár kicsit romantikusan hangzik, de egyáltalán nem mindegy, hogy mondjuk a most 4 éves kisfiam majdan milyen képet kap az apjáról. Én szeretném, ha becsülne és ehhez a belső hangra hallgatva, önnön mércéimhez igazodva kell és kellett cselekednem mindig.

- Hogyan értékeli az elmúlt éveket?

Sajnos Pécs sosem szerette és nem is értékelte a prózai színházat, ez talán abban is megmutatkozik, hogy az Európa Kulturális Fővárosa programban, az EKF évben nem kapott szerepet, kiemelt helyet, figyelmet a város színháza, ami normális esetben a kultúra egyik zászlóvivője kellene legyen. Ennek ellenére meggyőződésem, hogy értékes szakmai munkát végeztünk, létrehoztuk a POSZT-ot, amely a szakma és a közönség kedvence lett és jónéhány maradandó előadásunk volt és van. Ám az is igaz, hogy támogatás és pénz nélkül nehéz ma színházat csinálni.

- A színház is ennyire pénz kérdés?

- Egy ponton túl igen. Hiszen a színészeknek is meg kell élniük a fizetésükből, ahhoz, hogy csak az előadásokra tudjanak koncentrálni, egzisztenciális biztonság kell. Ahhoz pedig, hogy a jó színészeket itt tartsuk versenyképes feltételeket kell teremteni. A személyes kötődés, a jó emberi és munkakapcsolat egy ponton túl kevés.

Emellett a színház egy élő műfaj, mindig meg kell újulnia.

Külsőségekben, díszletekben egyaránt a kor, a darab és a közönség igényeinek kell megfelelni.

Bár mostanában sokszor úgy tűnik, igénytelenek az emberek, nincs szükségük, vágyuk, belső igényük a színvonalas és értékes kultúrára. Szerencsére azért vannak ellenpéldák, annak dacára, hogy legtöbbször – mondjuk a televíziókban – az emberek helyett döntik el az igényeket, pusztán azzal, hogy olyan műsorokra szoktatják rá a nézők többségét, aminek köze nincs az igazi kultúrához, de talán még a szórakoztatáshoz sem. Viszont jobb híján megnézik az emberek, majd hozzászoknak, ettől nézetté és eladhatóvá válik, majd levonjuk a következtetést, hogy az embereknek nincs igénye a jobbra. Ezt felháborítótnak tartom.

- Milyen a hangulat most a színházban? Minden megy tovább, a shownak mennie kell?

- Nem, sajnos nem ennyire egyszerű most a társulat helyzete. Ismét mondom, nem konkrétan az én személyem miatt, de teljesen természetes, hogy minden változás megvisel egy közösséget. S persze azért az is szerepet játszik, hogy a barátaimat hagyom itt. A színészek ráadásul talán az átlagosnál érzékenyebb emberek. Ám esténként színpadra kell állni,

játszani kell. Csak nem mindegy milyen érzésekkel teszik, tesszük ezt.

- Keserűnek látszik....
- Hát persze. 33 éves korom óta építettem ezt a színházat és mindvégig hittem abban, amit csinálok. A színházigazgatás legtöbb területe olyan, mint bármely más foglalkozás. De mégis kicsit más az egész. Ami pedig most történt, az méltatlan mindenhez és mindenkihez, valamint azt sugallja, hogy sok minden tönkre fog menni. Azért remélem, sikerült olyan pozitívumokat elültetnem, ami maradandó lesz...